
Hitlerova zpověď

Christopher Macht

Duben roku 1945. Již téměř šest let trvá světová válka. Je skoro jisté, že Němci prohráli, protože Spojenci stojí před branami Berlína. V takové chvíli jdu v doprovodu dvou vojáků temným lesem. Po několika minutách dorazíme na místo. Vstup hlídají čtyři vojáci. Všichni mají na výložkách svastiky a na kožených páscích masivní pistole. Při pohledu na nás zdvihají nataženou pravou paži a zdraví se slovy: Sieg Heil! Jeden z nich mě důkladně prohledává. Konečně otevírá těžké dveře a vcházíme do obrovského bunkru. Po celou dobu jsem nervózní. Cítím, že moje tělo je jako žele.

Cestou mě znovu legitimuje několik vojáků. Na začátku je poměrně dost světla. Bílé kachlíčky na stěnách umožňují zapomenout na zdejší těžký, parný vzduch a nepříjemný zápach shnilotiny. O pět minut později se objevuje nesčetné množství schodů. Čím nížeji sestupujeme, tím větší tu pakuje přítmí. Esesman přistupuje k vypínači a rozsvěcuje. Čilými kroky pokračujeme po dalších schodech. Přicházíme ke dveřím pracovny, kde je mi přikázáno čekat. Strážce opatrně klepe, vstupuje dovnitř, poté se vrací a dává mi znamení, že za chvíli pro mě přijde sám vůdce.

Konečně slyším jeho kroky, spíše šourání nohou, které s nemalými obtížemi tahá po podlaze. Už zdaleka si mě všímá. Měří něco přes 170 centimetrů. Je mu 56 let, ale vypadá jako stařec. Zůstal mu však ten ďábelský pohled, o kterém mluvil každý, kdo ho byť jen na okamžik viděl zblízka. Následkem atentátu v roce 1944 má ochrnutou ruku. Poznávám ho s obtížemi: je korpulentní, se zarudlým, přepadlým obličejem, tmavý pramen vlasů mu spadá na čelo a pod nosem má neupravený knírek. Zuřivě mluví

sám k sobě a odhaluje zbarvené zuby, poté přistupuje ke mně. Zaráží mě intenzivní pohled jeho modrých očí. Hloupá situace. Nevím, co dělat. Nemám v úmyslu mu podat ruku na přivítanou, a už vůbec ne hajlovat. Naštěstí tento problém vyřeší sám. Hitler mi gestem naznačuje, že ho mám následovat, usedá za psacím stolem, dívá se mi do očí a ptá se:

– Jste to vy, pane doktore, že ano?

Lehce přikyvuji, načež v odpovědi slyším:

– Mám dost trčení v tomhle zatraceném bunkru! Jsem tady od půlky ledna! A navíc to tady smrdí jako v pekle! K tomu ten nesnesitelný hukot agregátů. Jak dlouho ještě?! To je skandální. Vydám rozkaz, aby byli zastřeleni všichni, kvůli kterým musím vězet na tomto zoufalém místě!

Nic neříkám. Sedím a poslouchám. Víím, že tento člověk nezná slovo diskuse. Konečně přestává s brbláním a říká:

– Posadte se tady, prosím. Ano, ano. Na židli vedle mého psacího stolu.

Nesměle se rozhlížím po pracovně. V koutě leží německý ovčák.

– To je fenka. Jmenuje se Blondi – zahajuje Hitler rozhovor, evidentně spokojený s mým zájmem o psa, a pokračuje: – Dovtípil jste se, proč jsem vás sem nechal přivést?

– **Netuším. Že byste měl zdravotní problémy?**

– Naštěstí nic takového. I když možná nevypadám nejlíp, ujišťuji vás, pane doktore, že se cítím skvěle. Ostatně ani nemohu jinak. Vlast a všichni Němci na mě spoléhají!

(Následuje několikasekundové trapné ticho. Nemám v úmyslu přitakávat, abych nelhal ohledně jeho zdraví. Nechci také dávat najevo souhlas se slovy o germánské síle, neboť jsem si vědom osudu Židů. Hitler konečně pokračuje.)

– Mám vůči vám dluh vděčnosti, stále na to pamatuji.

– **Máte perfektní paměť. Zato já netuším, co to má společného s tím narychlo zorganizovaným setkáním.**

– Chci ten dluh splatit. Víím, že si píšete deník, který máte stále při sobě...

– **Odkud to víte?! Ach, no ano... To vysvětluje, proč v době mé nepřítomnosti neznámí pachatelé prohledali můj hotelový pokoj. Na**

nic nesáhli, kromě deníku. Zohýbané listy poznámek byly vidět na první pohled.

– Pane Blochu, vyprošuji si toto bezdůvodné nařčení. Vzpomínám si na den, kdy jste seděl u mé nemocné matky a zmínil jste se, že byste chtěl napsat knihu, o které by všichni mluvili. Zajímal jste se o novinářinu. A právě teď dostanete příležitost napsat dílo, zásadní pro celý německý národ. Díky mně budete mít tu čest. Považujte to, prosím, za splacení dluhu vděčnosti.

– Mám napsat váš životopis?

– Ne. To bude něco více. Jak zcela jistě víte, na rozdíl od Goebbelse a jiných prominentů si nepíšu deníky. Z mého pera vznikl *Mein Kampf*, ale to už je dávno. Povedete se mnou dlouhý rozhovor, poté ho sepíšete, ale svět si to přečte teprve po mé smrti. Opakuji – **TEPRVE PO SMRTI!** Musíte také vědět jednu věc: jelikož jste se staral o mou matku, mám k vám velkou důvěru. Nenavrhoval bych to někomu, komu nemohu věřit. Ostatně jen se podívejte, kolem nás se motají samí darebáci a zrádci!

(Tady Hitler udělal dobře mi známé gesto – udeřil se pravou rukou do srdce.)

– To je pro mě obrovská pocta, ale... Sám nevím, jestli je to dobrý nápad. Já, prostý Žid, vy – urputný antisemita...

– Nežádal jsem vás o názor ani o posouzení správnosti tohoto rozhodnutí, Herr Bloch! V této věci se mnou laskavě nediskutujte. Radím vám, abyste se připravil na náš první rozhovor. Uvidíme se zítra ve stejný čas. Pošlu pro vás automobil.

V noci jsem nemohl spát, byl jsem v hrozném stresu. Každou chvíli jsem si otíral pot z čela a neustále jsem sebou šil v posteli. Snažil jsem se číst noviny, ale nemohl jsem se na ně soustředit. Vzal jsem do ruky *Mein Kampf* a materiály na téma Hitler, které jsem dostal od jednoho z jeho pobočníků. Nakonec se mě zmocnil zdánlivý klid. Následujícího dne, přesně ve dvaadvacet hodin, se před mým hotelem objevil automobil. O minutu později se ozvalo klepání na dveře. Přišli pro mě dva vojáci. Jízda do Hitlerova bunkru nám zabrala necelou půlhodinu. Při pohledu na mě Führer ihned přešel k věci:

– Na začátku si stanovme několik zásad. Vlastně jsem je již stanovil. Za-
prvé: nekouřím a vy to rovněž nesmíte dělat. Zadruhé: musíte vědět, že ne-
snáším alkohol. A zatřetí: zastřelím vás, jestli ve své knize překroutíte to,
co budu říkat. Dokonce i dluh vděčnosti má své meze. Je to jasné?

(Vystrašený jsem bez přemýšlení přikývl.)

– Gut. Napijete se něčeho?

– **Pokud to nebude problém, poprosil bych o kávu.**

*(Uvědomuji si, že to jsou první slova, která jsem doposud pronesl. Za
chvíli vchází do pokoje dvacetiletá sekretářka s podnosem, na kterém jsou
dva šálky. Během té doby se diskrétně rozhlížím po pokoji. Hitler, pohodlně
sedící v křesle, upírá zrak do stropu. Na psacím stole vidím miniaturu jeho
vlčáka, kalamář s perem, svazek dokumentů a telefon. Povrch desky je vy-
leštěn, v místnosti panuje perfektní pořádek a ticho. Můj budoucí společník
v dialogu stále hledí do stropu. Po několika minutách se pokouším zahájit
rozhovor.)*

– **Pane kancléři. Chtěl bych začít dnešní rozhovor vašim dětstvím.**

– Pokud chcete získat v mých očích uznání, tak takovým jednáním toho
určitě nedosáhnete. To já budu rozhodovat, o čem chci hovořit!

– **Omlouvám se. Zamýšlel jsem probírat všechno popořadě, proto
jsem na začátek navrhl dětství.**

*(Hitler si klidným pohybem sundává brýle, v pokoji je slyšet pouze zvuk
jejich úhozu o psací stůl. Ještě jednou se pohodlně uvelebuj v křesle, dává
si ruce křížem, poté z dlaní vytvoří misku. Zhluboka se nadechne a říká:)*

– Dobře víte, že s vámi hovořím nikoli náhodou. Proto budu od začátku
upřimný. Dětství je pro mě velmi bolestivé a citlivé téma.

– **O čem byste chtěl v takovém případě mluvit nejprve?**

– To je mi celkem lhostejné. Jako vůdce nejmocnějšího státu na světě se ničeho nebojím.

– **Slyšel jsem, že máte v plánu odjet z Berlína...**

– To je nesmysl! Ujišťuji vás, že si spíše proženu kulku hlavou, než abych opustil Berlín! Jsem připraven odejít. Udělám to bez problému. Bude-li třeba, stačí jeden okamžik – a pak už jen věčný odpočinek.

– **Mám na vás spoustu otázek.**

– Tak je začněte klást, protože možná budu muset jít na poradu s generály a není jisté, kdy se vrátím. À propos! Hned se vrátím, pane doktore, musím na toaletu. Počkejte prosím tady chvíli a v žádném případě s ničím nehýbejte. Pokud vás některý z mých vojáků přistihne při nežádoucím jednání, nechám vás okamžitě zastřelit. Až se vrátím, můžeme si promluvit o mém dětství.

Přeložil Dagmar Martiníková